

Ἡμέρ' ἀνέφελος χαρᾶς, μὴ καὶ μεγάλου πόνου,
ὅσῳ τὰν τὸν θεῶν του 'στὴν αἰθούσαν τοῦ Θρόνου
ὁ προσφιλεὶς ἀνεμῶς ἐξαίρηνς συννητήθη . . .
ἐνόμιζες πῶς 'στὴν πλευρᾶν μὲ λόγχην ἐκεντήθη.

Κι' ὅσον ὁ θεὸς ὤμνυε μὲ τοὺς Συμβούλους ἑλοῦς
τόσον ἐκείνου ἄφρονος ἐπάτει σὲ τριβόλους,
καὶ δίχως ὅπως ἄλλοτε νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι του
μὲς 'στὴν κρόττα 'ζάρωσε κι' ἐπήγε 'στὸ σπητάκι του.

Καὶ κατὰ μόνας ἔλεγε : τί συμφορὰ μεγάλη ! . .
ἐσὺ νὰ γίνεσαι σκαλί γιὰ ν' ἀνεκάνουν ἄλλοι,
μέσ' ἀπ' τὰ δρόμ' τὰ χέρι σου ν' ἀρπύζῃ τὴν ἐξουσίαν
καὶ σὺ νὰ περυσίρκεσαι κι' 'στὴν ὀροκομωσία,
νὰ λρῶνθης ἀπὸ μέσα σου, νὰ τρώγεται, νὰ σκάνης,
κι' ὅμως τὸν ἀδιάφορο καὶ τὸν ψυχρὸ νὰ κάνης.

'Στὸν θεὸ κλοπιμάματα κι' ἐμένα τώρα μ' ἄφρησαν,
δὲν φθάνουν τόσα ζαρκιὰ, μὴ καὶ μ' ἐπλαστογράφησαν.
Τρηνάδ' οὖν τὰ Καζέβρυτα, ποῖος τὸλπιζε κι' αὐτό ;
τοὺς τετρακόσους ψήφους μου τοὺς κἀνον ἕκατό,
κι' ἐμπρὸς μου κἀφορὶ δαίμονος κι' Ἀράπηδες περνεῖν . . .
κάσο πενατό τάχατε κἀν ἀτζιάντε νᾶναι ;

Τέτοιον μονάχος ἔλεγε καὶ γοερῶς ἐθρήνει,
κι' ἀνέκραζαν πατριωτῶν καὶ σκανδαλῶν ἀμήνη.
Νάτα τὰ χρόνια τὰ χρυσᾶ, τὰ χρόνια τὰ φευγάτα
τῆς εὐνομίας τῆς πολλῆς,
ὅταν ὁ γέρο-σομομπλῆς
τοὺς ἀντιπάλους ἔκλεινε 'στὴν κλασικὴ Ζαρκιὰ.

'Ὅντως ἡμέρ' ἀνέφελος μ' ἐλπιδας κυκῆς
ὅταν μὲ τοὺς Συμβούλους του λαμπρὸς ὁ Κόρδονας
ἐπέστρεψ' ἐπογοῦμενος
καὶ δὴ λαμπροδοῦμενος,
σεινάμενος κουνάμενος μὲ λιγερὸ κμαρὶ,
κι' ἀνίσταντο κι' ἐξίσταντο γλαμπὰς τοῦ Καλαμάρη.

Φεγγοβολοῦν βεγγαλικά καὶ φῶσφορα περίσσια,
κι' ἐφημερίδες τὸν ἴμνοῦν, ποὺ γυγίουν 'στὰ Παρίσια,
τὴν νέαν του Κυβέρνησιν γαρήριε τὸ βασιλεῖον,
καὶ κύπ' ὑπὸ τοῦ Σαββαῶθ τὴν πέραν τὴν Ἀχίλλειον,
κι' ἐκείνους ἀνακαύεται κατόπιν τὴς πάλης
σὴν Ἡρακλῆς τριέσπερος 'στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλης.

Σανίδα δράξας Θεωφῶς νέαν ὄδον διέταξε
κι' εἶπε 'στὸν Κόντη τὸν νωθρὸ : προσκύνει καὶ χαριέτα με,
καὶ κάνε τὸν Μομορανοῦ, τὸν Λόρδο Καγκελάρτο,
καὶ σούφρωνε τὰ φρύδια,
καὶ γράφε δεκαπλάσια 'στὸ σημειοματάριο
συφορισκόμενα γίδια.

'Ὡ ! τῶν μεγάλων ἡμερῶν !
συνεταράχθ' ἢ σφαίρα,
κι' ὑπὸ σκιάδας πατερῶν
ἴμνοῦμεν τὸν πατέρα,
τὸν πάλιν εἰς τ' Ἀνάκτορα περιφανῶς καλούμενον
κι' ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους του θερμῶς χειροφιλούμενον.

Σταυρὸν χαράξας Μαῦσῆς τὴν Ἐρυθρὰν ἐχώρισε,
σανίδα δράξας κι' ὁ παπποῦς ἔπαυσε καὶ διώρισε.
Καὶ τῶρ' ἔς λησμονήσμενον ἐκείνον τὸν ἀγῶνα,
τὸν κατὰ Μήδων καὶ Περσῶν,
ὅπου κι' Ὁρμυσῆς Δ' Ὀρμυσῶν
ἐδέχθη κατακούτελα μὴ δυνατὰ κοτρώνα,
μὴ δὲν τοῦ κακοφάνητος κι' ἴτο γλυκῶς ὁ πόνος
σὴν τοῦπαν πῶς κτυπήθηκε μὲ πέτρα Παρθενῶνος.

Ποῦ σου, Κόντη, τὸ σακκρίνι; ποῦ τὸ νεῖκος, ποῦ τὸ κλέος,
κι' ἡ στοργὴ τοῦ Βασιλέως ;
Τί μονάχος σου 'μίλει ;
τί κυττάζεις κεχῶνι ;
εἰ δ' ὠκ νησῶν φιλεῖς,
πόσον μέλλον τὰ χηνός ;

Αἰξὶς ὁ σκανδοφόρος καταστράπει καὶ βροντᾷ
καὶ σαρκάζει, μουσοῦ Τζωρτζῆ, τὴν νωθρὰν κι' ἄκνην σου
[κρῆσι,
τὸ γλαμπὸ τοῦ Πεσματζόγλου, ποῦναι σπῆτι σου κοντὰ,
διηγῆται τοῦ κυρίου καὶ πατρὸς ἡμῶν τὴν ὄρσην.

Τὸν ἄνδρα τὸν πολὺπλαγκτόν κι' ἐγὼ θὰ προσκυνῶ,
χίλιαι τὸν πᾶν ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ δρόμ' χιλιάδες πίσω,
κι' ὅσα λουλοῦδια βγαίνουσι μὲς 'σταῦς ψυχροῦς χειμῶνας
σὲ κήφους καὶ λευμῶνας
μαζὶ καὶ κατὰ μόνας,
ὅλα τοῦ προερέθησαν 'στὸ σπῆτι σὴν ἐγύρισε
κι' αὐτὸς σκανδορομπαρὸς τὰ πᾶρε καὶ τὰ μῆρισε.

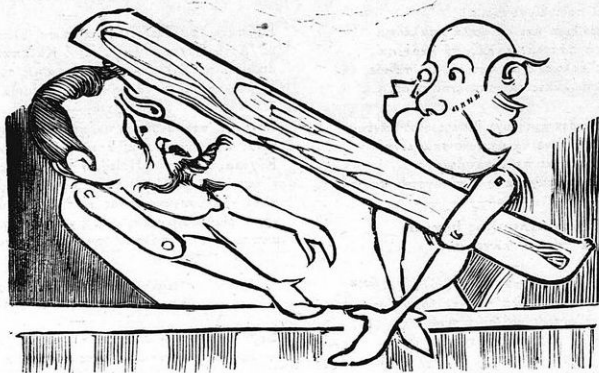
Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Νὰ τὸ μπαλκόνι, Περικλῆ, τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου,
ἀντάξιον τοῦ βήματος τοῦ κοσμοσωτηρίου.
Καὶ ποῖος μὲ ῥίγος ἱερῶν ἐμπρὸς τοῦ δὲν ἐρίγης ;
ποῖον δὲν συνεγχε ῥίγη ;
μέσ' ἀπὸ τοῦτο πάνοπλος 'στὸ πλῆθος ἐπετέρυγιε —
σκανδοφόρος νίκη.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦ πολλοὶ Σαῖν-Ζουῖτ καὶ Ροβεσπῆρο
κατήχησαν τὸ κάθωθεν κυρίαρχον ἀσκέρι,
καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν μεγάλους λόγους λέγοντες
καὶ ζυλικὴν οἰκοδομῶν μ' ἐκείνους ἀναφλέγοντες,
καὶ σωτηρίαν ψάλλοντες εἰς ἤχους διαφόρους,
κατήνησαν πρὸς χάριν μας σὴν τοὺς βραχίονας κοκόρους,
κι' ὡμὰ κατέπιναν ἀγὰ καὶ γιάμπουλη πιπίλιζαν,
καὶ 'στὴν λαὸν μὲ σχήματα τὸ καθεστῶς διύλιζαν.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦφερε ψυχῶν ἀναδρασμοῦς
κι' ἐκκίοντο πυροῖ,
κι' αὐτὰ τὰ μπακαλόπουλα τοὺς τρέχοντας θεσμοῦς
τοὺς ἐμαθαν φαρσί.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, τῆς Ἀρχῆς ἡ γέφυρα κι' ἡ πύλη,
ὅπου σκανδορομπαρὸι παρήλασαν στωμίλοι,
καὶ λεγῶνας σύροντες πυκνάς, πολυκνηθῶπους,
ἐστρίζαν μὲ πατερὰ θεσμοῦς ἐτομοροπόους.

Νάτο νάτο τὸ μπαλκόνι,
 ποῦ κι' ἐμέ και τὸν μακάθη
 μᾶς ζυπνᾶ και μᾶς φουσκάνει,
 και σὰν ἴσκα μᾶς ἀνάβει.

Νάτο νάτο, ποῦ μιλοῦσε κάθε ἴλιγο κι' ὁ παπποῦς
 μέ τοὺς φίλους τοὺς λοιπούς,
 κι' εἶπε κάποιος ἐκ τοῦ πλήθους: πρῶσεχε τρικλοποδιὰ
 μὴ σοῦ βάλουν, Κορδονοῦ μας,
 κι' εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ γέρος: μὴ σκοτίζεσθε, παιδιὰ,
 κι' ἔχομε κι' ἐμεῖς τὸν νοῦ μας.

Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι
 μᾶς ἐρέθισε,
 και μέ τὸ Κορδονάκι
 μᾶς ἐμέθυσε.

Ἐκεῖνο μᾶς κατήχησε
 και πάλιν,
 κι' ἀπὸ Λεβίδην ἤχησε
 και Ράλλην.

Εἶπε κι' ὁ Γουναράκης
 ὅσα μ' ἔφερεσε,
 και κάθε στενοβράκης
 γούνα φῶρεσε.

Ἰμίλησε κι' ὁ Κολιάτσος
 πρὸς τὰ πλήθη,

κι' ἐδράσισε σὰν γιάτσος
 λαῦρα στήθη.

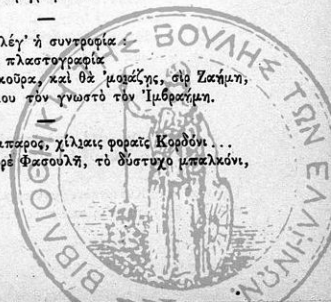
Ἰμνοῦμεν σε, μπαλκόνι τετραπέρατο,
 ποῦ τῶν θεσμῶν ἐγάνωσες τὸ κέρατο,
 κι' ἐκείνοι, ποῦ βροχνηῶσαν γιὰ τὸν τόπο τους,
 θέλουν ὑπουργιλίκι γιὰ τὸν κόπο τους.

Λαὸς σ' ἀποθεώνει,
 γεγὰ χαρά σου,
 τοὺς νέους στεφανώνει
 ρήτοράς σου.

Τὸν Ζαήμη τώρα
 τὸν εὐρήκε μπόρα,
 και χωρὶς φωνὴ
 τρέμων προσκυνεῖ
 τὸν Σανιδαρούμπταρο,
 κι' ὅλος μακρὸς βάφεταί,
 κι' ἐφαγ' ἓνα τούμπταρο,
 ποῦ δὲν περιγράφεται.

Και τοῦ λέγ' ἡ συντροφία
 και χωρὶς πλαστογραφία
 θὰ τὰ ἔρῃς και πάλι σκούρα, και θὰ μοιάζης, σὺ Ζαήμη,
 τοῦ κυρίου Πεσματζόγλου τὸν γνωστὸ τὸν Ἰμβρακίμη.

Π.—Ζήτ' ὁ Σανιδαρούμπταρος, χίλιας φορὰς Κορδόνι...
 νὰ και τοῦ «Σκριπ», βρε Φασουλᾶ, τὸ δίστυχο μπαλκόνι,

πού ακριδάδες κι' εἰς αὐτὸ 'ξεθύμωκαν ὄργιλοι,
κι' ὁ Κουσουλάκος ἔλεγε καὶ μοναχὸς ὦμιλε.

Γιὰ 'δὲς καιρὸ πού 'διάλεξα νὰ φέρω πιστήρια
καὶ στοιχειογυτήρια,
τώρα πού σὲ παράβουρα καὶ σὲ 'ψηλὰ μπαλκόνια
πέφτουν βροχὴ τὰ πατερὰ, χαλκὰ τὰ καθρόνια,
τώρα πού γίνοντ' ἐκλογαὶς μὲ πέτρας καὶ σκιῶδες,
καὶ τρέχουν θερμορούλακες καὶ σπάνε πινακίδες.

Κι' ἂν πιάσουν καὶ δὲν πιάσουν θερμοροῦρη κενένα
ἐκεῖνα πού μοῦ 'σπάσανε θὰ μένουνε σπασμένα,
καὶ θὰ φωνάζουν νικητὰ πετροσυνιδουάχοι :
μὴν ψάχνεις φύλλους 'στὰ χυρὰ κι' ἂς κλαίγεται πού τὰ χει.

Ὁ Μπακόπουλος ὀργηδὸν μ' ἔνα τόνον ἄλγεσόν.

"Ὀλ' οἱ κορδονίζοντες πᾶν ζυγὰ ζυγὰ,
μὲνον ὁ Μπακόπουλος ἀπ' τοὺς ἄλλους χάρικα
περπατεῖ περίλυπος, καὶ σιγὰ σιγὰ
τέτοιους λόγους ἔλεγε κι' εἶχε στενοχώρια.

Ψεύτικας ἐλπίδες μου κι' ὄνειρα χαμμένα,
ὁ παππούς δὲν ἔκανε Σύμβουλο κι' ἔμένα.
Ὁ Σανιδροῦμπας μ' ἀδικεῖ σκληρῶς,
πίσω γιὰ τὴν Τρίπολι φεύγ' ὁ καφερός.

'Ἦλθα 'στὴν πρωτεύουσα μὲ τῆς ὄρας φράχο
κι' ὁ παππούς μ' ἐγέλασε ἀνὰ τὸν Παππουλάκο.
Τάχα μὲ 'στὴν Τρίπολι γιὰ 'δικὴ του χάρι
μὴ κι' ἐγὼ δὲν ἔσφαξα σιευτὸ μωσαρί;
μὴ κι' ἐγὼ γιὰ Σύνταγμα καὶ θεσμοὺς δὲν μίλησα,
μὴ τὰ δρό τὰ γέριχα του δὲν τὰ γλυκοφιλήσα;

Τὴν ἐδούλεψα πούλ
μ' ἔλα μου τὴν 'Αρκαδία,
ἐγὼ πρῶτος 'στὴ Βουλή
τὸν ἀνώμοτα καὶ Δία,

κι' ἀπὸ μὲ τὸ 'πῆραν κι' ἄλλοι, πού προσμένουν ἀμοιβάς,
κι' ἀπὸ Ζεὺς ἐπροβιάσθη Σαββῶν καὶ 'Γεωθβάς.

"Ὅμως τόσαι ἐδουλεύσεις, Ζεὺ καὶ πᾶτερ ἄγαμε,
τί μ' ὤφειλαν ὡς τώρα... νύφου κι' ἀποράγαμε.
Ποῖον κέρδος νὰ σὲ λέγω μέγαν Δία, πλήρη κἀλλους,
πού 'στὴν Ὀλυμπον κι' ἔμένα δὲν μ' ἐπῆρες μὲ τοὺς ἄλλους;

Γιὰ τὴν Τρίπολι πηγαῖνω νὰ τὰ μάθουνε κι' ἐκείνοι,
πού σ' ἐκύτταζαν ἀνὰ φάρο,
κι' ὅταν νέον Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας γίνῃ,
γράψτε μου ν' ἀριθάρω.

Εἴθε νὰ προκίφτε
σεὶ τῆς Κυβερνήσεως,
κι' ὁ παππούς ἀξ' ὄφεται
ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Νῦν, ζεὶ καὶ 'στοὺς αἰῶνας τὸ Κουδέρνο τῆς Κορδόνας.

Τὴν νέαν μας Κυβέρνησιν ὀμνεῖτε καὶ τιμᾶτε,
πού δὲν θὰ χύσῃ πλούσια πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐλέη,

πού παραλῆδες τὴν κοσμοῦν, Σκουζέδες διπλωμάται,
Διμπρήθες καὶ Ρώμηδες καὶ Μαυρομυχαλαῖοι,
ἀφέντηδες, λεβέντηδες, ὄνοματὰ μεγάλα,
κόβουν καὶ μὲ τὸ πένα των, κόβουν καὶ μὲ τὸ πάλκ.

Κτυπᾶτε, βομβαρδίνια, καὶ φύσα, κλαπαδόρα...
ἐξ' Ἄρτας ἐρχεται γοργὸς κι' ὁ Καραπάνος τώρα
δικαιοσύνης Σολομῶν νὰ γίνῃ καθὼς πρέπει
κι' ὑπὸ τὰ σκέλη τὰ μακρὰ τὴν Θέμιδα νὰ σκέπῃ.

Εὐχομαι 'στὴν Κυβέρνησι, πούβγαλε τὸ Κορδόνι,
νᾶκι σιδηροκέφαλη κι' ἀσάλευτο καθρόνι.
Εὐχομαι καὶ 'στὸν Πρόεδρον τὸν ἐκ τῆς Ἰορτυνίας
ν' ἀσχοληθῇ μ' ἐμπορία καὶ βιομηχανίας,
ἀλλὰ ν' ἀκούῃ καὶ φωνᾶς ἐκ τῆς Μακεδονίας,
νᾶκι Μακεδονοῦμπας, μὰ νὰ προσέξῃ πάλι
μῆπως κενένας πύλεμας τρικλοπαδιὰ πού βάλῃ.

Καὶ καμπόδακι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐθὴν εἰκοσιτρία,
κατάρωτος καὶ μέγας κι' ὄλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικὸς
κι' ἐμποροραπτικὸς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαλιωάννου,
πού γῶμισε τὸ γούστο καθὲ πρωτεύσανου.
Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ζένους,
τὸ κόπτεται καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεῖα 'δικὴ του,
κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενουσιαζομένους
καὶ μὲ τὸ κόψμα του καὶ μὲ τὴν ραπτικὴ του.
Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὄλοσνα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
καὶ κάνε με καθράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρὶς εὐτυχημένους ἐκείνου πού θὰ πῶσῃ
'στοῦ Γεωργη τὴν ψαλλίδι, 'στοῦ Γεωργη τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὀπερῶσθε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.

"Ὁ Μοῦς' ἀθρονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλω
καὶ τὸν Ἀθρονόπουλο, τὴν ράπτῃ τὸν μεγάλο,
πού νέον οἶκον ἱδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρῶμον κι' ἐράμιλλον τὸν Ἑβροπαϊκῶν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰδίου,
πηνήγθα τέσσαρ' ἀριθμὸς τῶν ὀρμόν του Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λοῦστο πού μεγάλο,
'Αγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιὰτι καὶ τμήμα κυριῶν θῆχη περικαλλές,
ὅπου τακιστριάς εἰς αὐτὸ θὰ ραβῶνται πολλαί.
Γλωσσὸν Πανεπιστήμιον παρὰ ντ' ὄνερ θὰ γένῃ,
κάθε νεώτατος συμμὸς κορδόνι θὰ πηγαίνῃ,
σμοκὶν ἐδῶ, μέρτασις ἐκεῖ, δρὸ κόπτασι καὶ δρὸ γένῃ,
ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπανοβγαίνῃ,
μὰ πίστωσις δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ' Ἰγγλις; κομπρένὲ φρανσεῖ;
μουσιου, καντζᾶ, νὸ βερεσέ.

Οἶνω ἀποθήκῃ πρώτης Μιχαὴλ Κυπριανου...
τί κομματαρία Κύπρου, πού φωνάζεις ἔξω μου.
'Αριθμὸς ὀκτώ κι' ἀντίκρου τῆς μεγάλης Μοῦσας κεῖται,
κι' ὁ Δημιῶντῆς Στακτιῶν θεσθύνει, συμπολίται.
Καὶ 'στὸν Πειραιᾶ πωλεῖται τὸ περίφημον κρασί
'εῶν Τηλέγραφο καροῖ.